

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Marts 2016

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 2 - 2016

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Mette Damgaard Sørensen, Søren R.
Fauth, Bo Bredsgaard Lund, Kirsten
Nørgaard, Bue P. Peitersen, Amalie
Schelde og Anne Tscherning Larsen

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Eva Obelitz Rode
Anna Sidsel Andersen
Cathrine Thordal Voss

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/16-03/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
Cecilie Bødker

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Bue P. Peitersen

Menneskereklamer

I rige
bidder

trækker
vi vejret

og
trykkes

ud

i englekøer

i puder.

(en
der ikke
er menneske
er her)

Se!

De himmelstore billboards

'MELATONIN'

bag låg som hvi der
pis ket løf tes bum
ble and bum ble kom

af fugle
i hænder
af skum

forsigtigt

mellem
spejle
af skum

Hair
peace.

&

Bed
peace.

er

bløde

som

caps

locks

der

lukker

sig

smukt

som

øjne

der

gror

sppp

ind i det

nettede

mørke

så

vi

stiger /

skummende ud
i menneskereklamer.

Mette Damgaard Sørensen

Når du kommer ind i rummet

Når du kommer ind i rummet
er der flere udgange.

Jeg ville gerne skrive noget
vidunderligt smukt.

Når du kommer ind
i rummet vokser antallet.

Der er så stille.

Øjet viser kun en del af
æblet, halsen kun en del
af æblet, det er den arbejdende
frugt, man ikke bare
må plukke.

Man må slide
i det.

Tarmenes arabesker, dine
malkende hænder.

Man må tage dem og føre dem og lede
dem som en blind.

En dompap vinterbader

i det hvideste

hverdagsskin

kalder dyh-dyh-dyh

flere tanker

om bløde anordninger opvarmede

tilknytninger

en upåfaldende vintergæst

med en dyne

i ryggen. Jeg spreder mine

ben for kulden

du lægger dine

nøgler i vindueskarmen

så jeg hele tiden

kan se dem.

Så jeg hele tiden er

i tvivl.

Kirsten Nørgaard

Stabat Mater

stabat mater
moderen stod
med sorgfuldt hjerte
moderen stod og så sin søn på tv
nej, det er løgn, hun havde ikke tv
men moderen stod et sted og vidste
hendes søn var ydmyget, nøgen
med en sæk over hovedet
moderen stod og genkendte et modernmærke
moderen stod
moderen stod
jomfruerne gik
i militærstøvler
og ydmygelsen blomstrede brunt langs ryggen
moderen
modernmærket
moderen stod med sorgfuldt hjerte
moderen stod op, moderen stod på et tag
med vasketøj og antenner
moderen stod og talte modernmærker
modernmærker, med sorgfulde hjerter
stod mødrene, døtrene
svøbte sig i sort
døtrene sad tilbage i et teater
døde med hvid hud midt i alt det sorte
de sorte søstre, de sorte hævnere
de sorte støvler, det brune sand
den brune blomst langs ryggen
modernmærket stod ud for sig selv
modernmærket strikes again
moderen stod, jomfruerne lå

med sønnen, nej, det er løgn, de stod
på sønnen med deres støvler
mens moderen stod
moderen stod
moderen stod
moderen stod

Bo Bredsgaard Lund

Ikke-svar

Indbakke

Fra: Jacques Derrida <differ@nce.fr>

Til: Bo Bredsgaard Lund <dr.badlab.neodrugs@gmail.com>

Dato: 14. juli 2010 kl. 15.49

Emne: Autosvar - Ikke til stede

Dette er ikke et svar, og slet ikke et ansvar, som Levinas taler om i sine skrifter, men højst et ikke-svar, måske et før-svar eller et for-svar for ikke-svaret – et for-svar for muligheden af ikke at få svar, for muligheden af ikke at få det svar, som "man" (du, jeg, enhver; das Man¹ eller l'autre) forventer, et for-svar for muligheden af at stemmen "knækker" som i gråd eller sorg eller endda ved den endelige udånden, hvorefter tavsheden "høres", hvilket også er muligheden for at få et ikke-svar.

Autoreplies, som vi kender dem, fra diverse e-mails, lader altid-allerede kort tavsheden høres som et ekko fra Hades. Autoreplies dekonstruerer, om man vil, talesituationen, og tilføjer den et supplementært tegn, techne, med alle de konnotationer til den græske antik, skriften (l'écriture) og teknologi, som dette begreb indeholder, tilføjer talesituationen et genfærdsagtigt moment, hvor de døde genopstår og mumlen – i form af ikke-svar – genlyder fra gravene. Vi hører f.eks. Dante i Helvede, Hamlets far i mørket og Joyce overvære de(n) døde, ligesom netop Kafka vil være dig et svar skyldigt, og Borges endnu drømmer om det endelige svar.

J.D.

¹ ¹ Martin Heidegger, *Sein und Zeit*, Halle, Niemeyer 1929. 2. Aufl. 1. Hälfte (Alles Erschienene!) gr.-8°. XI, 438 S. OLn. Einbd. etw. fleckig. - (Sonderdruck aus "Jahrbuch f. Philosophie u. phänomon. Erforschung", Bd. VIII, hrsg. v. E. Husserl).

Retten til spørgsmålene

Indbakke

Fra: Salman Rushdie <joseph@nton.com>

Til: Bo Bredsgaard Lund <dr.badlab.neodrugs@gmail.com>

Dato: 18. juli 2010 kl. 14.26

Emne: Autosvar - Ikke til stede

Den arabiske filolog Abu ‘Abd ar-Raḥmān al-Khalīl ibn Aḥmad ibn ‘Amr ibn Tammām al-Farāhīdī al-Azdī al-Yaḥmadī (الفرهيدي أحمد بن الخليل بن عبد الرحمن أبو و 718 – 786 e.Kr.), også refereret til som Al-Farahidi eller bare Al-Khalīl, er bl.a. berømmet for *Kitab al-'Ayn* (der betragtes som den første ordbog over det arabiske sprog), *Harakat* (dvs. den diakritiske tegnsætning for angivelse af vokaler i arabisk skriftsprog) og opfindelsen af *al-'arud* (studiet af arabisk prosodi), excellerede også udi astronomi, matematik, islamisk lov, musikteori og meget mere.

Du undrer dig sikkert over, hvad det er, jeg vil sige, ved at indlede med en henvisning til Al-Farahidi. Det skal jeg fortælle dig: Selvom Al-Farahidi på sin vis skrev den arabiske verdens bibel (i overført betydning er det måske mere oplagt at bruge udtrykket den arabiske verdens *koran*), når det kommer til stilistik, så forlyder det, at han aldrig dikterede, at efterfølgende arabiske digtere – nødvendigvis og partout og uden at tænke selv eller lytte til såvel sin sunde fornuft og følelse for sproget – skulle følge hans system. Faktisk hedder det, at han selv bevidst har brudt sine egne stilistiske regler fra tid til anden.

Så det, jeg – Salman Rushdie, Joseph Anton, Saleem Sinai, Buddha eller Stykke-af-månen – prøver at sige til dig, er, at du ikke får et svar. Der gives aldrig blot ét svar, selvom mørke kræfter med vold og magt vil have dig til at tro det. Der er svar i pluralis. Eller stadigt mere præcist, så er der f.eks. det direkte svar, det implicitte svar, det abstrakte svar, det meget konkrete svar, det uklare svar, det udenomssnakkende svar. Men der gives aldrig blot ét svar.

Vigtigere endnu er imidlertid, at det faktisk ikke er svarene i pluralis, der er det vigtige. Det vigtige er, at du bliver ved med at stille spørgsmål. Retten til spørgsmålene er din. Din menneskeret. Du må spørge dig selv og andre, du må

spørge ind til magten, til udlægningen af teksterne, til den påståede sandhed. Selveste kimen til fortællingerne ligger i spørgsmålene, der jo – som vi har lært af Scheherazade – beriger livet og udsætter døden. Med spørgsmålene og dermed fortællingerne, udfordrer du magthaverne. Spørgsmålet er sværdet, der ikke dræber. Spørgsmålet er det, der får kaliffen til at tænke, kongen til at tvivle og bødlen til at tøve.

Men i spørgsmålene ligger netop også nysgerrigheden, den evige søgen, poesien og lærdommen. I spørgsmålene gemmer sig filosofien og litteraturen. Uden spørgsmålene havde vi ikke haft algebraen, astronomien, opdagelsen af andre planeter og udforskningen af indre verdener – kort sagt gemmer det, der bringer verden videre, sig i spørgsmålene – som en gentagelse af det, der aldrig gentager sig selv (som en filosof vist engang har formuleret det).

Men med spørgsmålene følger også omkostningerne. Spørgsmålene må stilles på bekostning af det, jeg forestiller mig, at *du* har kært: Lyden fra bølgerne i Stillehavet, og Stillehavets mangeartede varianter af blå, der i al evighed generobrer de polynesiske kyster, strandenes sandkorn, der vækker mindelser om Sahara eller selveste Universet – og dermed tiden og rummets uendelighed, de usynlige venner fra barndommen, den karamelagtige duft af rom og stærk tobak i Havanna, friskmalet arabica-kaffe, besøgene i bibliotekerne, fortællingerne, der allerede er formuleret, og fortællingerne du måske en dag kan fortælle, nætterne med din elskede... og ”indenihinandenvævede begivenheder mirakler steder rygter.”²

Spørgsmålene må kort sagt stilles på bekostning af eller med risiko for at miste det, du har allerkærest. De må stilles med risiko for at miste din frihed, ja endda dit eget liv. Og således spørger jeg dig: Gemmer spørgsmålene på svarene?

² Mogens Boisens oversættelse. Originalteksten lyder: ”... intertwined lives events miracles rumours,...” Jf. Salman Rushdie, *Midnight's Children*, p. 9, Vintage 1995 (1981).

Amalie Schelde

du lægger hovedet ind imod mig/ ind imod starten

du lægger hovedet ind imod mig/ ind imod starten
af min hud, siger "det hele er for meget"
imens jeg rører mit kraveben jeg mærker dets kontur og
forsøger at presse fingrene omkring benet
men stopper inden det måske brækker/ går af led og tænker
på hvor tynd jeg er blevet
på sulten i mig og
på dig/ din krop, du ser ud som om vi sidder ned
på en terrasse
jeg ser ud over byen ser ud over
at vi drikker os fulde i rødvin og ud over
at du ikke længere har armen om mig, her på Christianshavn
kan vi se Vor Frelzers kirke af guld
jeg vikler min krop omkring bygningen, cirkler mig om den rundt-opad mod toppen
til jeg forsvinder ind i den, som om det er en mulighed
at vikle min krop omkring en bygning og så blive væk, det er det
jeg forestiller mig: at jeg forsvinder ind i guld af spiralsnoet spir

Anne Tscherning Larsen

Palm Tree

jeg spørger
om du er klar over
at saturn har et vedvarende
heksagonalt mønster ved nordpolen
jeg snakker om en alkymist
jeg mødte forleden
han fortalte på svensk
at han kunne lave guld
på et gaskomfur
jeg var i tvivl om
hvordan jeg skulle anrette mit ansigt
sirligt
som jeg anrettede fennikel de somre
jeg arbejdede i sorte skjorter på en restaurant
yes, this is trout
ja
hindbær
lokale
det her er en kærlighedshistorie
vi går på en sti i byen omkranset af brombærbuske
og jeg ville ønske, du ikke nævnte trafikosen
vi sveder
vi køber en flaske vin og en vand på tanken
vi sidder på islands brygge
uden at hoppe i vandet
senere slikker vi på hinandens kønsdele
jeg ved ikke
hvad jeg skal sige til dig
når jeg vågner
jeg sætter et spice girls nummer på
og laver havregrød

tiden foran mig ligger som mount everest
din krop virker så helstøbt
din hjerne også
en historie
om din bedstefar
der spiste sild og havregrød hver dag
og kiggede kærligt på din bedstemor
til hun døde som 85 årig
jeg siger
jeg stod i 7eleven
da jeg fik af vide, at min bedstefar var død
de spillede man down af rihanna
og det gjorde mig vred
nu sætter du virtual insanity på af jamiroquai
senere siger jeg til en veninde
at du har beklædt mig med nanoteknologi
alting jeg gør
har noget med dig at gøre
det pisser mig af
jeg ved ikke
hvor jeg vil være
under en palme
på en rejse
tidligere holdt jeg så meget
af nye steder nye ansigter
der ikke kendte til mine rystende hænder
mit fedtede hår
efter i tre dage at have
indespærret mig selv
tegnet farlige fugle
i hvis næb man kunne sove
forever
vamt og gennemvædet

*

en palmes
kantede skygge foran et
hus
mintgrønt
du tilbyder mig en pastel
spørger om vi skal spille basket
en mand kører forbi på et longboard
jeg vil hellere bevæge mig
lineært
ikke danse tango i aften
lade mit hår flette
stå op ved solnedgang
som en cirkusklovn
male mit ansigt
med farver fra dyre
økologiske makeup mærker
i lufthavnen synes du
alle lignede justin bieber
føler mig lidt mere
tilstede i verden
fordi jeg har fået 37 likes
på et billede af dine
lægmuskler
og lyseblå sneakers
på et prikket gulv
fællesskab kræver
at man bidrager med noget
en mand råber
og kigger op mod himlen
på hans kasket med
gule syninger
står
WORK HARD
engang sendte du et link
til en tumblr

med motivational quotes
fordi jeg skrev
det gik dårligt til en jobsamtale
kvinden
lang og lækker
spurgte om jeg overhovedet
var interesseret i rawfood
og det var svært at komme
med et overbevisende svar
selvom jeg engang følte interesse
da en barbrystet mand
forsøgte at lære mig at
rulle på rr på spansk
og fortalte
at han kun spiste completely fresh
plants
no cooking
just plants
from the earth
we live on

Søren R. Fauth

Jeg er i toget nu

jeg er i toget nu, du ved, mellem frederi
cia og århus, toget har den retning jeg mang
ler, toget ved hvor det skal hen, igen og igen
simpelt liv, enkelt, ingen afgrunde, højst en tun
nel i ny og næ, misundelsesværdigt, ja ja,
jeg sagde: undervejs i porerne på mig selv
for mange indadgående krumninger, for få
tunneler med indgang og udgang, for få for
bindelser til barnet, hastigheden alt for høj
jeg sagde: vågner med øjnene vendt om, igen,
den sære fornemmelse af et landskab uden
kontur, du ved, som stående dér, stirrende hér
på alt det der glider forbi, ætset i lilla,
flænset i sort, klirrende i vinden,
hvorfor lejer jeg ikke bare en movieboks
og spoler båndet helt tilbage, vi kunne
blive slynget ud af maven en gang til, når som
helst, begynde forfra, tage et nyt afsæt og
ætset i lilla, flænset i sort, tale i grønt:
træk vejret, gør det igen, sæt hastigheden ned
ankommer om lidt, altså toget, ikke dig, ik
ke mig, nej, jeg bliver hvor jeg er, hvorhen, igen
som nu tallet tretten der kun kan divideres
- med sig selv

havde håbet på panamakanalen eller suez

havde håbet på panamakanalen eller suez, i stedet for sorte stræder,
en anden passage, et helt ocean at boltre sig i, større dna-streng at musicere:
kirsebærtræer i blomst, vuet fra Monte Grappa, Po sletten mod Venedig, duften af
varme pinjetræer, lige dele opbremsning og acceleration gennem knivskarpe sving;
den form for stilstand og bevægelse der herskede i solbærhegnet, eller når vi
proppede os med stikkelsbær, rörigstrasse 25, kirkeklokkerne i dagbrækningen,
den form for indlejring, den måde at stå på, den form for stilstand, den form for
gennemløb, brunnenallee og königsquelle, come on!, findes der et lykkeligere øjeblik
end højresvinget ned mod königsquelle, forbi frugthaverne, nøgne ben mod glohede
sæder, bilen bragt til standsning i de løse sten; eneste større lykke: når
bilen, håndbremsen trukket, stod i modsat retning og samlede sig sammen til
højresvinget ind mod byen og mor filede på kobling og speeder, det højresving,

den form for sten lyd form for lugt
den form for passager de kanaler

stenlydlugt
passager kanaler
jeg sagde: smil igen, bid mig i armen
en gang til, igen
ikke at du var død
sagte ich: se på schloss friedrichstein, igen,
sagde: hør klokkerne vække dig, igen,
løb gennem königsquelle med mig, igen, bare en gang til, igen,
sagten wir: dig i overkøjen, mig i underkøjen, all right?

den form for stræder, sagde jeg,
den form for repetition,
de stræder og steder

Indholdsfortegnelse

Forside af Cecilie Bødker

Bue P. Peitersen	Menneskereklamer	s. 3
Mette Damgaard Sørensen	Når du kommer ind i rummet	s. 7
	En dompap vinterbader	s. 8
Kirsten Nørgaard	Stabat Mater	s. 9
Bo Bredsgaard Lund	Af samlingen Autoreply	
	Ikke-svar	s. 11
	Retten til spørgsmålene	s. 12
Amalie Schelde	du lægger hovedet ind imod mig / ind imod starten	s. 14
Anne Tscherning Larsen	Palm Tree	s. 15
	*	s. 17
Søren R. Fauth	Jeg er i toget nu	s. 19
	havde håbet på panamakanalen eller suez	s. 20